

andre Love, at den maa komme ud, medens der ved enhver anden Sag ikke behøver at komme en Lov, da man har ældre Love, som kunne vedblive at fungere, indtil de afløses af en ny; men nu at udvide dette Privilegium udover, hvad der ligger i Ordene, forekommer mig ingenlunde at være ønskeligt, saa meget mindre naar man tager Hensyn til de Forhandlinger, som fandt Sted om denne Sag paa den grundlovgivende Forsamling. Nu skal jeg meget villig indrømme, at naar Ordene i en Lov ere meget klare og den naturlige Mening er tvømsfaldende, kan det kun sidet nytte at henvise til, at under Forhandlingerne har man tillagt Ordene en anden Betydning; men her er Forholdet omvendt. Mig forekomme Ordene i og for sig at være aldeles klare, og desuden vise Forhandlingerne i en ganske slaaende Grad, hvor meget Tanken dengang var at hævde Landstingets Forhandling af Finantsloven dens Ret. Det vil erindres af flere Medlemmer af Landstinget, som tillige vare Medlemmer af den grundlovgivende Forsamling, at af Udvalgets 17 Medlemmer havde de 12, hvortil jeg havde den Ære at høre, indskillet, at Finantsloven skulde forhandles i den forenede Rigsdag, hvortil en Minoritet af Udvalgets Medlemmer bestemt modsatte sig dette. Hvad var nu Grunden, hvorfor Majoriteten havde gjort dette Forslag? Det var, som Ordføreren sagde, af Frygt for, at Landstinget ellers ikke skulde kunne gøre den Indflydelse gjældende, der rettelig bør tilkomme det, og som Udvalget selv har villet, at det skulde udøve ved dette som ved ethvert Lovforslags Behandling. Senere yttrede Ordføreren: „Det, jeg har Tvivl om, er, hvorvidt Folkethinget vil erkjende Landstingets Ret, hvis Finantsloven bliver vedtaget først i Folkethinget og siden i Landstinget“; og det var altsaa derfor, at Majoriteten havde indskillet, at Finantsloven skulde behandles i den forenede Rigsdag. Den daværende Cultusminister, som i denne Sag førte Ordet paa Ministeriets Vegne — det var den nuværende 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Madvig), yttrede, idet han omtalte, hvorledes Finantsagens Stilling var i det engelske Overhuus og i det franske Pairskammer, som det havde været fra 1815

til 1848: „Paa Intet af Steberne troer jeg, at enten Overhuset eller Pairskammeret har haft en saadan væsentlig Indflydelse paa at bestemme Budgettet i det Hele og i det Enkelte, som maatte være nødvendig med Hensyn til Landstinget“. Senere yttrede den samme Minister: „Vi maae fordre, at Landstingets Indflydelse paa Budgettet ikke blot bliver nogen, men ogsaa bliver en ganske anden og større end den Indflydelse, som Pairskammeret eller Overhuset udøvede eller udøver paa Budgettet“. Det var altsaa for at værne om Landstingets Andeel i Finantsagens Behandling, at Majoriteten i Udvalget havde gjort dette Forslag; men mærkverdigt nok havde Minoriteten modsat sig dette Forslag netop af den selv samme Grund, fordi den troede, at Landstingets Andeel i Finantslovens Behandling vilde der bedst blive værnet om, ved at Finantsagen behandlede først i det ene Thing og siden i det andet Thing. Der var overhovedet i de temmelig udførlige Forhandlinger, som denne Sag var underkastet, og som jeg vel tør sige bleve førte med en ikke ringe Grad af Sagkundskab, ikke en eneste Stemme, som havede sig for at gjøre Landstingets Indflydelse paa Finantsloven mindre end foreslaaet, men tværtimod vare Alle bange for, at Landstingets Indflydelse ikke skulde blive stor nok. Nu skal jeg ikke nægte, at sammenholder man denne Omhu for, at Landstingets Indflydelse paa Finantsloven skulde faae en anden og større Betydning end det engelske Overhuus, saa bliver man let besynderlig tilmode ved at see, hvorledes Sagen nu virkelig stiller sig. I Overhuset er det i Almindelighed Tilfældet, at Finantsloven antages en bloc, medmindre der dertil er knyttet en eller anden Betingelse, saa forkaster Overhuset Finantsloven. Hvis vi nu see hen til Finantsloven, som den er kommen fra det andet Thing, saa forekommer det mig, at her er netop et af de Tilfælde, hvor det engelske Overhuus, der ikke skulde have saa megen Indflydelse paa Finantslovens Behandling som Landstinget, ubeitaget vilde forkaste hele Finantsloven efter min Opsfattelse. I § 9 D. b. staar der nemlig: „200 Rd. stilles til Ministeriets Raadighed til Anbringelse af en Løge